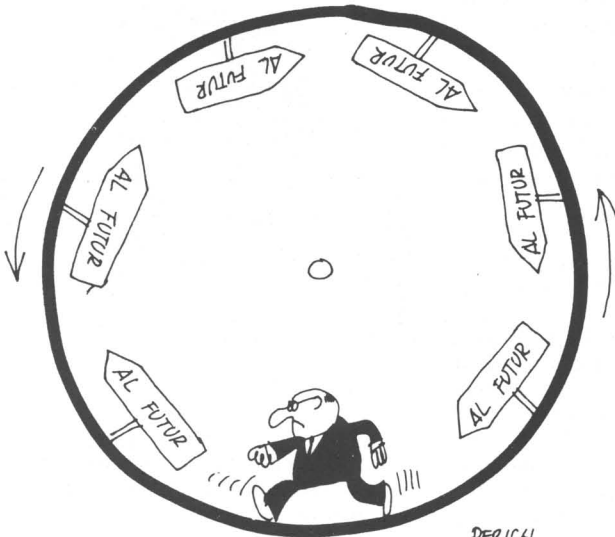

Pas a desnivell

Bola de vidre opac

Sembla que hem entrat al futur. Ho diuen, ho veiem escrit, és objecte de moltes converses a mitja i a tota veu...

Per a les persones grans, el trànsit és emocionant d'una manera especial. Saltar del passat al futur, sense el pont necessari d'un present (o havent-lo recorregut de puntetes i amb penes i treballs), fa venir un cobriment de cor. Es té la impressió d'haver d'acudir de cop i volta davant un tribunal que ens examinarà per veure com estem de futur i ens sentim poc armats, amb lliçons apreses de premsa i de memòria. Hi ha el perill que ens donin carbassa.

El país és de veres diferent, com tothom sap, i el futur ens ha vingut a data fixa o, amb més exactitud, a esdeveniment fix. En altres terres van escalonant el temps a base de rellotges i calendaris i de posar-hi molta atenció. El futur no és cosa de voluntats individuals, sinó una feina de conjunt, perquè com que els afecta a tots, s'apliquen tots a preparar-lo tan bé com saben. Aquí hem delegat funcions, hem deixat que ens adormessin cantant-nos una cançó i ara algú ens vol despertar de bursada. El sobresalt és gros. Ens enlluerna la claror de dia (no ens deixa obrir ben bé els ulls) i tenim el cap espès. Ens trobem en aquell moment de consciència esmorteïda, angoixós, durant el qual no se sap si hem viscut o hem somiat. I el somni es mou confusament entre l'onirisme vaporós (flàccid) i el malson, de manera que l'esverament del gest i de la mirada són ben legítims.

No ens enganyem: el futur és la llebre i nosaltres uns llebrers als quals donen la sortida amb càstig d'horari o de metres de pista. La resta de concursants ja fa estona que corren i només podem aspirar a premis de consolació, suposant que les bases en tinguin de previstos. El públic continental ens mira amb interès i qui sap si ens aplaudirà, perquè —després de tot— som uns gànguils esforçats i pintorescos. A l'hora de treure el fetge per la boca, complim com el primer.

A la recerca del temps perdut... Evocadores resonàncies literàries! Mentre gambem amb un pam de llengua a fora, els llebrers d'aquí, els dels nostres colors, haurem de mirar a banda i banda i veure de rescatar al vol els esquincos de la nostra ànima que pengen de les valles: el català a l'escola, el català als ajuntaments —fins i tot el de Sant Cugat del Vallès—, el diari en català, el dret natural d'expressar el que pensem en l'idioma que sentim.

Però tot això potser és embalar-se massa. Potser no hi haurà llebre, ni carrera, ni públic que ens ovacioni. Potser seguirem formant part d'aquesta cua estranya ancorada en el passat. Amb un potet de llauana a la mà esperarem, amb la ponderació i la serenitat que ens alaben tant, la gràcia d'una mica de present.

● PERE CALDERS

Un Mascaró, si us plau...

Demanar Mascaró, no sempre és demanar conyac

GRAN LICOR
MASCARÓ
L'aroma inimitable
de la flor del taronger

CAVA
MASCARÓ
Reserva elaborada
per a bons paladars

CONYAC
MASCARÓ
Brany V.O. garantia
d'una marca

MASCARÓ

GRAN LICOR CAVA CONYAC
Vilafranca del Penedès